

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ВОДА**

chitanka.info

Страхувам се от водата, от тъмната и страна, от това което носи и което изпива. Топя сянката си в нея и и се оставям. Тя я милва, влачи и дърпа едновременно, дори гледам как го прави. Но не мога да я заобичам. Как тогава ще погледна в очите и. Как ще хвана стрелкащата се сянка на птица. Как ще премина през въжен мост. Как ще доплувам до нея. Как...

Ще те науча да не се страхуваш от водата. Тя е като жена, която те очаква. Когато тръгнах като малък към реката изпитвах същото чувство, което сега изпитвам в очакването да докосвам обичан човек и той мен да докосва. Това е като да се потопиш в един друг свят, да се слееш с него и да се забравиш, да се забравите, или пък защо не да си спомните за мястото от където идвате. Знаеш ли, ние всички идваме от едно място, където има нещо като облаци. Ние сме там нанизани на нещо като спирала и се реем. Много от нас тръгват на пътешествие. Сега са в този свят, минават през него по едно и също време и търсят начин в този свят да си спомнят за онзи, от където идват, но няма никога да се върнат, да се върнем там, защото сме излезли от него и сме тръгнали на пътешествие. Ще си остане само спомена за него, като усещане. Устремени сме към други светове, но тук в този свят има много неща, които ни напомнят за онзи, първия, от който идваме и за това се задържаме по дълго време тук, и се намираме по това усещане, което ни напомня. Хубавото е, че така намерили се, ще продължим заедно и към следващите светове. Нали...

Не от кал, от вода сме замесени, с молекули и въздух между тях. Текливи сме, значи не трябва да се страхувам от водата. Помня онзи свят и облациите му. Розови са, и сега ги виждам. Усещам се в него. Не съм си скъсала още пъпната връв и сигурно няма да мога. Необяснимия страх от водата идва от това може би, че съм завързана едновременно с Онзи свят, от който идваме, Този — в който живеем и Оня, в който ще отидем. Стъпила съм на три бряга едновременно, като електрически стълб сред полето... Представяш ли си — наоколо няма други стълбове. Малко са очите родени със спомена за розовите облаци и ако ме повали светкавица, родила гръм, ще рухна сама сред макове и жито, сред морето на едно жълтозеленочервено поле, сред вълните му. Ще потъна, ще се родя от Онзи свят, ще глътна въздух в

Този, но дали ще доплувам до Оня или... Маковете са толкова крехки, затова са страхувам от водата...

Ние сме текливи. Направени сме от вода. Светлината, която минава през тази вода, така се пречупва, че за момент, само за момент проблясваме като капка-пръска, която за момент, ама само за момент остава сама да пада, да се издига, да ветрее, да се люлее, да се завихря и после отново се влива в общата струя. Тази светлина е нашето осъзнаване за това, че сме част от нещо много по-голямо. От него идваме и към него отиваме. Тя само ни напомня за него. С нея ние проблясваме в късче време като искрица. Оглеждаме се, като риба подскочила над водата и отново — пляс — връщаме се Там... Това сме ние, това.

Така проблясват на слънцето птиците и крилата на самолетите. Само за миг когато заемат отразително положение, по перата на птиците за кратко прелетява светлината и те изглеждат метално бляскави. Кратък лъч пък опърля крилата на самолетите и железните им души си пожелават за Коледа да са птичи. Ето я Светлината. Тази, която ни кара да се приближаваме отвътре навън към душите си, да се изпълваме като струни на най-трудните инструменти, да се намираме и пак да се търсим, като кратък проблясък по птичи и самолетни крила, като дълго желание да бъдем в задния двор на душите си, където течем без да ни безпокоят. Значи не душата, тялото се страхува от водата, а тялото — това не сме ние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.